

ואחרי כל אלה באים ומספרים לי ע"א מ ש ב ד בת"א! דברים בטלים! אלה הם בבא-מעשיות שאפשר לספר לזקנהי אבל לא לר' עזמות! ועדיין מדברים על חוסר עבודה וחוסר פרנסה בת"א וכוהנים אפילו ב"הישוב" ע"א המשה עשר אלה נפש מישראל, שבקשו בתל אביב, "מעות חטים". איזה משבר משמר! כדונתא היא זו ולא יותר, ונשה הכבוד לכבוד מנהיגו ומנהיגו שעלה מעלה מטה כמאה פונט בליה אחד, הלא יוכיח! ... וכשעברתי בזמן האחרון בהוצות העיר העברית הראשונה שלנו וראיתי לאור החשמל את מהוסרי העבודה ה"מטיילים" ברחובות אמרתי לתלמידי:

בא"י — הלילות לבנים והימים שחורים....

וידועים אתם, רבותי, ממונם של ישראל היכן כלה ונפסד? — אצל הרובים בקרקוס! — אומר לנ תלמידי המתמתיקן והחקרן הגדול ועושה לי חשבון קצר ופשוט באצבעותיו — רק במוצש"ס העברה עם צאת הכוכבים (ויש אומרים עוד משעה שלש אהה"צ בש"ס!) נזדרזה ירושלם עיה"ס ורצה לראות, "כיצד הדב רוקד" ונתכנסו לתוך הקרקוס יותר מאלפים וחמש מאות נפש; כאלה נפש הלכו לראות בראי נע, "ציון" את "הבולשביקים" מחיי רוסיה, הרי לך כבר שלשת אלפים וחמש מאות נפש. הויז מזה הוסיף, בחמש מאות איש בכריסטול, בכתמי

הפלאת. ואמנם נס גדול היה שם והתן הנשף הלך לביתו — ורק אז החלה השמחה.

בעל הבית, מי שהשמה במעונו, כבד את כל האורחות הנאות — וכי יש אורחות בלתי נאות? — ברקוד של מצוה וסבב את כלן, כדרכו בקודש, אחת מהן לא נעדרה. בעלת הבית כבדה את הקהל בנאום קצר ומבריק כ"קוקטי יילס" שלה והבטיחה לערך נשף שני אי"ה בקרוב בימינו אך ורק ליודעים פרק בחלכות, "כיצד מרקדין". תזמורת קטנה ומשלשת מהקזינו הכנור נגנה — לא חסיד'ל! — ורגלי ניקובה הקלות והפזיזות התרוממו לפני הקהל — בר' קודיה. החסידים ואנשי המעשה נהפיו עם זוגותיהם לביתם ואלה אשר זה מנהגם מאז להמית את עצמם על קדיש השם וביהור על קדוש היין, המיתו את עצמם גם הפעם עד השעה הששית בכקר....

ובכל אותו לילה — כך מסיים תלמידי החביב — עמדו מאות חלוצים ממהוסרי עבודה מסביב לחצר והסכיכו לו אל הגוזמא הרחבה והפתוחה אשר מאחורי הבית — ואל ההילולא והינגא של הנפשות השבעות, השלמים והשא"נים, ועיניהם רואות לאור החשמל מרחוק וכלות והריר עולה אל שפתיהם....

זהו ספור המעשה בקצרה כמו שאני מספר לכם, יקירי, בסגנוני הדל. אבל התלמיד מת"א מספר את הדבר באריכות ובסגנון אחר לגמרי, כי אינה דומה ראייה לשמיעה....

רת "טרזסק" ומעשרת אלפים העליונים של תל אביב, כל הבית היה מלא תאורה השמלית והיה כאור הננו של שבעת הלילות. מסביב לעורה היו פנסים קטנים של חשמל וברכה זעירה וחש"מלית שממנה נזרקו המים — הכל כמו ב"לילות פרוז" בסנימה....

בגן עמדו כסאות מרופדים ושטי"חיים מוצעים והעיקר — בפנות ובוזיות כסאות והדומים נמוכים הנשכחים מני אדם וידועים רק לצנועים ולצנועות וליודעי חן-חן....

הדר האכל נהפך לכבוד הנשף "לאמריקן בר", כלומר לפונדק אמריק"אי, ממש כמו ב"המבול" של התא"י והנשף כלו נהפך אף הוא למערכת הידור"ע"ה של "בלשאצר".... שלחן בר גדול ורחב ומלצר מיוחד, שר המשקים, שע"מד כמיסטר פרייזר בשעתו והכין "קוקטי יילס" לקהל עד שנעשה כלו, "בגלופין" והיה ששון ושמחה, כמו שנאמר....

"ואדום הוא היין!" אך לא חלילה מיינות א"י, מתוצרת הארץ כמעט בכל-תראה ובכל תמצא שם, והשתיה כדת לקיים מה שנאמר: נשקורב, לא בריווחאי אלא בר-להיים! ושלחן ערוך, כיד המלך, עפ"י כל הדינים ומתוצרת הארץ דוקא של צרפת והולנדיה: ענות, גלידה וסנדוויטשים (כורך בלע"ז), לויתן ושור-הבר ויין המשומר והכל כשר אפילו למתדרין מן המהדרין. בקצור זה היה כמו שאומרים בני עשרת השבטים: "The night of the nights" כלומר: ויהי בחצי הלילה, אז רב גמים

הידעתם, תלמידי היקרים, מדוע? — לא איכפת לי אם לא תדעו, אעפ"י שהושד אני בכס, כי בפרק זה אתם יודעים אולי — ולא אולי אלא בודאי! — הרבה יותר מרבכם....

ואולם, מה שאינכם יודעים אולי עדיין הוא המעשה היפה בנשף הגרנ"דיווי, שנערך בליל החמישי העבר ברחוב הם אשר בת"א לכבוד "שר-הכספים" שלנו. — אגב, שואלים אותי מכל צד: מפני מה נוסע ג'ורג' הלפרין יחיד במכונית של ששה מקומות? — מעשה הנשף שמעתי מפי תלמידי מת"א, עד ראייה, שיש לו מהלכים בחד לונות הנבוהים, ושנזרמן עמי לפונדק אחד בעירנו וספר לי על כוס תה ועל רגל אחת מא' ועד ת'.

ומחמת שאני נופל ממש משינה על חטמי אחרי שלשה לילות רצופים, לילות שמורים בתיאטרון, "ציון" לכבוד התא"י ועיני ממצמצות וסגורות לחצ"אי, אשתדל לקצר ולספר לכם רק את תמצית הענין ועל המותר יהיה לדמינו"כס הכביר מקום להתגדר בו.

ראשית חכמה — ההזמנה היתה, כמובן, באנגלית לשם, "נארדן פארטי" וביחוד לשם רקוד ומחולות עד האשמ"רת האחרונה.... ובפירוש היה כתוב בשולי הרריאים: "No smoking" (כלי סמוינג!) כנראה, נתבטלה האופנה הזו משעה שמכרתני את הסמור"קינג הלכן שלי בפורים....

רב המוזמנים והמטרוניות היו מה"קולוניה הגרמנית ונתין אחד וחצי הר"לגרים, מהני בכלאי, כלם כרובם מחב"חחיה? ....

נה, רבותי, כי אם חטף וצלום-הרגע התקצ"ט מעשיות יש לי לספר לכם כן זכה ה"בר מול" שלנו למכתבי-מידי שנהירין להם שבילי דת"א כשבי"לי ד"סטמבול", אלא איך אמר אותו היהודי הגליצאי מקולומאי בנשף שלום עליכם: "שקר הדבר!"....

בקצור, רבותי, הלא ידעתם אותי שאינני רב בישראל ולא אפוטרופוס לאורייתא ולא לעריות, להבריל, ואיני חכר גם לועד הפוש חטאים. והריני מודה ומתודה לפניכם, כלפני בני ממש, שהלכתי בשבת קדש אל חוץ הים בת"א וגם עברתי תחום שבת עד תל נודרוי ולא כרתי חליצה ברית לעיני כאיוב בשעתו, אדרבה!... כי כמה גרוע אני למשל מכל בני דודנו שעמדו בשעת-מעשה וראו לפניהם ב"פורג'ה באלאש" ונחנו מיפיתן של בנות ישראל?

ובכל זאת שואל אני אתכם, חביבי התלמידים, הן אחב"י ביישנים הם וצ"נועים מטבעם. בירושה באו להם המדות המשוכחות האלו, בירושה מכמה דורות ודורות, ומאין עבר עלינו פת-אום, "הרוח החדש" של רהיצה משות-פת ובלא מחיצה בתל אביב? ומהיכן, שואל ר' עזמות, כל אותו הבולמוס של "עולם הזה" שתקף עתה את אחב"י — כל אותו הבולמוס של הספורט, הרדיפה אחרי התענוגות שיש אצל צעירינינו, ואפילו האמת הלא ניתנה להאמר אף על אבא — אצל הבינונים והזק"נים שבדור הבאים, למשל, ל"נוח" בשב"ס על החולות כדי לראות בפנורמה חחיה? ....

לפרסומא. כשם שדיונגוף זכה — אחר ה"סטירה" שלו — להבחר שוב לעיריה כן זכה ה"בר מול" שלנו למכתבי-נחומים מכל גדולי הדור ופשוט — יש לקנא בו. הכל כראי לפעמים....

המדבר אמת לוקין אותו" — ואם באמת מכלל כך, באמת מארץ ישראל ומכש"כ מ"טייל-אוביב", על אחת כמה וכמה (תרתי משמע!) : לוקין ולוקין ולוקין....

ובשביל מה? בשביל אמת מעט, אמת "כוית" ממש... חכו נא, הן זו רק אתחלתא ועוד לא הוגד לכם אף הש"מינית שבשמינית אפילו בפליטונו "מעשה תועבה" של יעקב רבינוביץ ב"דבר". (אגב, הראובני נלה בשבוע זה ערות "דבר" ולא ערות "הארץ" בדאר היום — אוי לעינים שכך רואות!...).

רבותי! פחד, "ההגדה בנת" שתקף אותנו הוא בכלל מן הדברים שרובם קשה כמו למשל ב"פאור-ווערטס" האמריקאי ואולם גם מיעוטם אינו יפה. הוי, מי יתן לי לשון נקיה בדברי בהם, כדי שלא לסכן חלילה את לחיי!....

אומרים: אורח בא לרגע ורואה את הננע, ור' עזמות שהלך במוצש"ס אחר ההבדלה עם תלמידיו לערך "מלוח מלכה" על הגנות של ת"א — ראה ב"ה לא רק ננע אחר אלא מסכת שלמה של ננעים ואהלים וצרי-פים על חוף הים וברחוב אלנבי למטה עד הבצלת "השרון" והשפלה למעלה ועד להבריל, "הכניסה החפשית" בנחלת בנימין באמצע ועד בכלל. אין זו תמר

אלא פשוט מפני — למה אכחד? — מפני.... שבת!

איך אומרים הכריות? — כש-נוזים את הצאן רועים העתודים" וכשעושים "פיטש-פאטש" לעורך אחד בת"א, רועדים כל עתודי העתונים וכל ראשי המטות של בתי המערכת מ"צ-פון" ועד דאר היום ועד בכלל. שערך בנפשכם: עכשיו, אחרי המעשה "שקץ" של "איטשו מאיר" את קומפני ב"טייל-אוביב", הרי סכנת נפשות פשוט להיות לא רק עורך עתון בישראל אלא אפילו עוזרים פשוטים מנהות-דרגא כמונו, מדררי-מטה, היושבים ומשחירים את הניר ואת הכריות מתחת לקו....

רק לחנם התחכם בשבוע זה ר' פרץ דגן וירד למדור התחתון וכתב בכוונה ירכתון קטן "דבר שבמקרה" א לא עזמות, כלומר: פתח ב"מעשה שהיה כך היה" וסיים ב"הוא אשר אמרתי", ממש "כתנאי-ברא" זה או כ"אתא קלילא" ושאר ה"קונקורנטליך" שלי בזמן האחרון — מחמת שגם במדור התחתון אי-אתה בן-חורין (לא הרב חלילה!) להפטר מסטירות תה-תוניות ולאחר יד כדרך המתים, ר"ל....

ועצתי אמונה לכל העורכים וה-סקציה העתונאית-שלנו, שיקנו להם ממחטות אדומות ויעשו כמוני עד יעבר זעם, כי קבלה בידי מאת יהודים טובים, שמצוה שתהיה מטפחת יתרה בכים — ולא דוקא אדומה! — פן ואולי נחויז יהיה לקנח חטמם של אחרים....

ובדיעבד — הרי זכה העורך מת"א

מבשר למסורה

שעורים בהסתכלות

ואני כבר שמחתי בש-בוע זה והת-נחמתי בלבי: ברוך השם, שאיני אחד מהיהודים הג-דולים שלנו ואיני צריך לפחד לנפשי כויצמן, למשל, מאימת האוקראינים המבקשים לנקם את נקמת דמו של פ ט ל ו ר י ה מאתנו, ולא עוד אלא שאיני בפריז הגדולה אלא בשכונה הכי "אינטליגנטית" וחוסה בצל קורתם של כל ה"גדולים" שלנו על הפח....

ואולם, כנראה, אסור ליהודי לש-מח הרבה. בקש עזמות לישב בשלוח בפנתו הנדחת והנה קפץ עלינו רגזו של המעשה המכוער במערכת התל-אביבית. ולאחר שקראתי את הפרטים עפ"י כל הנוסחאות ושנויי הנירסאות שבשלשת העתונים השבתי בנפשי: אם בארזים אשר בהארץ נפלה שלהבת מה יעשה ה"אזוב" אשר בקיר וב"מכי תבים האנונימיים" שלו ומכש"כ יהודי אמלל, מנלה טטירין ובעל מוסר, מגיד מישרים ומחלק קומפלימנטים לקטן ול-גדול כר' עזמות?

מה עשיתי? — הוצאתי מיד מכיס קפוסתי את מטפחתי האדומה וקשרתי את שתי לחיי, כפי שאתם רואים, תלמידי החביבים, לא מפני כאב שנים חלילה ולא במקום המסוה שלי

המגדנות והמשתאות, סן רימו, כלפוריה ושאר המקומות הקדושים והרי לך קומאילן של ארבעת אלפים נפש שהם עוסקים ב"משבר" ומוציאים כ"א מעלה-מטה שני שיללינגים ויצא לך השבון נקי של ארבע עשר אונות לירות טבין ותקילין, שיצאו מירר שלם בליגה אחד!...

ואין צריך לומר — שם בתל-אביב, שאין בזמן האחרון קהל שהוא פחות מעשרת אלפים איש בבת אחת מחמת שהכל נעשה שם תחת כפת-השמים, והלא רק בשביל המשפט חידוע של "הדבוק" בלבד היו מזנבים אחב"י בשבוע זה ועמדו בשורה זא"ז לכל ארך הרהוב אליעזר בןיהודה — מכית העם ועד רהוב אלנבי ודברו כלם כרובם בלשון הקודש של מוסקבה, שנכנסה לתל אביב, כדבוק" ממש ואין אלפי ננסים יבוליים להוציאו משם. ולפי דעת בעלי חשבון בקיאים וברי סמכא, רבו ההכנסות של בית העם (לא בית העם בירושלם, להבדיל, שאינו לא כ"י ולא ע"ג!) אלא בת"א בליל "המש" פט" הראשון הרבה יותר מכל לילות "הדבוק" בת"א ובירושלים גם יחד!

ובכ"ז מספר לי תלמידיו הנסתר מחוגי הועד הלאומי ומנלה לי בסוד, כמובן, שהמשלחת שלנו לגניבה היתה צריכה לדאג בעצמה בדרך נסיעתה לחו"ל להוצאות הדרך...

ואם תמצא לומר: גם זו לטובה. אחד מחסרי ה' עמנו, אחת מסוגלות עמנו, אחד מסודות קיומנו הוא —

הכשרת לשכה את הרעות, את הפגעים ולהתברר להשתעשע אפילו בשעה שחבר-חיה מונחת על-הצואר... ולפעמים מים מסית-היהודי פתאום, בלי משים, אולי גם נגד רצונו, את דעתו מכל פגעיו וצרותיו — ו"מתחיל להיות", כאלו אין דבר, כאלו כך צריך להיות, והאמינו לי, רבותי, בשעה שאנו רואה מאחב"י קצת מעשי הפקרות דן אני אותם לכף זכות. גם הם עושים את כל אלה, לא מרוב טובה, מרוב שפע, אלא... יו פירנסה — שאנו!

ואני תלא הזרתיתכם, חביבי בשעורי הקודם שלא תגשו ולא תתקרבו יותר מדי אל הדובים אשר בקרקוס ואמרתי לכם בפרוש שאינם "בני אדם" כלל ולא חלוצים הלילה וגם "שמע ישראל" לא יועיל לכם — והנה קרה מעשה ברוב אודי שנגש ביום ראשון זה בשעת המשחק לכן הרוקח ונשך אותו בגיד הנשה לא עליכם — וה' ירחם!

ללמדכם, רבותי, שכל מה שר' עז-מות פוקד ומצוה לתלמידיו צריך לציות ואשרי מי ששומע בקול "הרבי"!

ומה אניי לכם, רבותי? — ביום ההכתרה של המלך עברתי לפני הבלדיה שלנו וראיתי על-ההגג — ג' ס' ים ונפלאות ממש!

רצו הפקידים לתלות את דגלי המלכות על ראש הבנין לכבוד היום, מה עשו? — הלכו וטפסו על הגג ומצאו את שני המוטות, כלומר הנסים,

שהם שבורים ומקולקלים; מחמת שאין ביכלתה של הבלדה המסכנה שלנו, כנראה, משמונים אלף הפונטים הכנסות שיש לה ב"ה מהעיר ירושלם (קרי: מהיהודים!) לחשוך חצי פונט כדי לתקן את המוטות ולעשות בהם נקבים נקבים חלולים חלולים ולהשיחיל בהם חבל, כך געני למיהוי, כדי שהדגל יעלה ויבוא ויגיע למקומו כדבעי למיהוי ולנהוג בשאר המוסדות שבעירנו. ואולם הקב"ה עשה גם ואנשי הבלדיה מצאו אצל השכנים, כנראה, חבל-דק ("מסיסה" בלעז) וקשרו בידים את הדגלים אל המוטות. ואולם הרוח המנשבת הפרידה בין הרבקים, בין הנסים והדגלים, כמה טפחים, וכל עוברי דרך והראים החביב בתוכם, יכלו לראות על גג הבלדיה שני ג' ס' ים שהם ארבעה...

ומי פלל ומי פלל לנו כי המלך-יושר של האגודיסטים שיגן על עניניהם לפני חבר הלאומים בגניבה יהיה, נחשו נא מי? — אשה!...

ואת זה לעומת זה עשה אלהים. בשעה שהאגודיסטים שלנו בא"י עומדים ולוחמים כנגד האשה, ומקימים טרם גדול ונורא כנגד שווי זכויות; כידוע, בשעה זו ממש תעמד שם בגניבה נקבה לא-זקנה הבאה בשרוולים קצרים מסתמא, עפ"י האפנה החדשה. ותהיה למלך טוב" לחסידים וחרדים לדבר ה' ולא עוד אלא שפי המזכיר-המעופף שלהם ידבר בודאי מתוך גודל-מאגדת ישראל!

נה של האשה. "ופורץ גדר ישכנו נחש" * * * ועכשיו מעשה נאה אחר, מעשה שהיה. לא באשה אלא בענין "השחיטה" של הקוקיסטים והאגודיסטים בעירנו.

מטבע ברייתי הנני מאנשיו של און בן פלתי ועפ"י עצת הפלונית שלו במדרש זה של פרשת קרח, אין דרכי להתערב הלילה בין הני תרו-צדדי, כמאמר היונה בוכוה הידוע שבין הרב והכמר, להבדיל; ואולם מעשיות יפות ואמתיות, מעשים שהיו ושישנם בכל יום בעולם, "השחיטה" שלהם אוהב אני לשמע ולספר אח"כ לתלמידי הדת ביבים והבלתי חביבים בכל עש"ק...

איני יודע אם זכיתם להשתתף בהתונה היפה שהיתה בבתי ניוטון אצל בנו של הר"נ וע"כ אספר לכם מה ששמעתי מפי תלמידי דחתם, עד ראייה שעזרתו נאמנה מאד. המחות נים היו משני הצדדים, מצד הכלה ומצד החתן והעיקר מצד קוק וזוננפלד. כנראה, שהשרוך הזה זמנו עוד מלפני החורבן, כלומר מלפני הפרור. והנה מיד אחר החופה וקדושין נגש אחד מבעלי השמחה אל המחוננת ובעלת הבית ושאל מאתה בניחותא אם המאכ"ל ים שהכינה לסעודת החתונה הם כשרים?...

— איזו שאלה? — היא אומרת — כשר בתכלית הכשרות: הבשר הוא מאגדת ישראל!

— המ? ... מאגודתי שראל? — המשיך המחונתן בקולו — אם כן הרי זה טרפה ומרק הזהב שלך הוא מרק-פגולים ולא יבוא אל פינו... בינתים נתערב בן המזכיר, והקים רעש גדול לקיים מה שנאמר: אין חתונה בלא קטטה. גם גדול היה שם שפל הענין קרה אחר החופה, שאלמלי כך — מי יודע? — היו לוקחים אזלי את התונן מתחת החופה ועושים פליטה?

בקצור עברה גוררת עברה, מיד נתעוררה שאלה חמורה וקשה, שאלת נשים, והצר שכנגד, כלומר הצעירים והאברכים שבחבורה, קמו וצעקו פה אחד: רוצים אנו לסעד עם הנשים! כל אחד ישב על יד זוגתו, מפני ענג שבת... ולא נתקררה דעתם עד שמצאו פשרה: אמנם ישבו זכרים לחוד ונקיבות לחוד, אלא שרלח פתחו ביניהם והביטו מרחוק זה על זה ועל אלו וזו על זה ועל כלם... וכדי לפייס את המ"ח ותנים לקחו את בשר העוף שהכינו לחתן-כלה ונתנו לקוקיסטים...

ואולם בזה לא נגמר הענין: למחרתו בבקר ביום שבת קדש לאחר שהובילו את הכלה לבית הכנסה והוזמנו המחונתנים ל"קדוש". המחורר-נת העלתה על השלחן את הקוגיל השמן והמבריק משומן, ואולם המורד מנים מצד שני לא נגעו אפילו בקצה המזלג. עד שהופיעה המחוננת ונשבעה בשבועי שבועות וחרמות שכן תזכה לראות נחת בבנית, כשם שהקוגיל והפשטידא נתבשלו רק בשמן-שומשמן (שירם בלע"ז) והכלים לא עמדו אפילו...

במחיצתם של הכלים האגודיסטיים והמהדרין שבמזודרין לא טעמו בכ"ז אפילו טעימה כל שהיא ונזהרו מ"מא" כלות אסורות" ומפני ספק-ספקא של חשש, מי יודע?...

ולא עוד אלא שסעודת היאהרצייט לנשמתו של ר' עקיבא יוסף שלזינגר ז"ל הנהוגה בכל שנה במשפחת המנוח, הופרעה בשנה זו מחמת שהמשפחה לקוייה לא עליכם בחסידים מטני הצדדים ויש אומרים כי חצי רוטל הבשר שנקנה לתקון סעודתה לא נאכל מחמת השאלה של "השחיטה".

ואת המעשה היפה ב"כף המבשר לים" בודאי לא שמעתם עדיין? — אשה צדקנית ישנה בעירנו, שהיא ער-סקת במצוות וביחוד במצוות "פדיון הבן" וכל מי שבא לבשר לה בשורת פדיון הבן באיוון מקום מקבל מידה "בקשיש" כדבעי.

והנה זמן לה הקב"ה בזמן האחר-רון מצוה כשרה זו של פדיון הבן. מסת-מא לא החמיצה ורצה לבעל השמחה להשתתף בהכנת הסעודה והתבשילים, כמנהגה תמיד. ואולם מיד נתברר לה — אהה! — כי חסרה שם, נחשו נא מה? — כה ה ט ב ש ל י מ. מה עשתה? רצה לשכנתה לשאל ממנה את הכף הדרושה לה.

— חס והלילה, ענתה השכנה, הן אי אפשר להטריף את הכלים שלי בש-ביל פדיון הבן של השכנים: הלא הם קוקיסטים!...

בקצור, פדיון הבן נשאר בלא כף-המנ' שק"ים, בעזונו של הרב קוק! * * * ואעפ"י שאנו עומדים עדיין בעדב-תמו, הודרו הקב"ה והוציא את החמה מנרו זיקה, כדי לחמם את הבריות. יושב בשמים ישחק ומתענג ממדומיו על ייזודי בריותיו אשר ברא, שהם מסור-ננים ומקיימים מצות "עולי רגל" שלש פעמים ביום הלילה וחזרה מכית-הכרם עד בית המשוג'צים ועד בכלל בהום היום, ר' עזכות כתובכם...

הראים בלדיון גשמים ממעל מר-ציא, את ממשלתו ביו"ס, שמש לוהמת וצערבת; הראים בלדיון בירושלם של מטה מעניק ומחניק אותנו באבק שלו והמשטרה באמצע — בשבי הת הנהגים בעירנו...

איני יודע מה יהיה הסו' של שביחת הנחנים ומי ינצח הם או הממ"שלה? — אבל יודע אנכי רק זאת כי כמעט כל העגלונים והעגלות שבע-יפו הם ערבים וכל הנהגים והמכונני-הם מאתב"י. ולו לעצתי ישמעו היו מה-ליפים את היוצרות: היו מושיבים את העגלונים הערבים ב"טרומבילים" ואת השופרים שלנו בעגלות והיה הענין מסתדר מיד לטובת הנהגים דקא והיו מתירים להם בלא שום טענות ומענות ובלא שביתות המתישות את כהם של אחב"י בזכרון משה, מחנת יהודה ובי-חוד בשכונות החוץ כגון: תלפיות, בית הכרם וכיוצא בזה — לעמד ברחבה זו של ערביי בית לחם וחברון, כמו שאמר הראים בלשוננו: "כאלהון יקסבו

אל-ערבניה אל מסכין!" (אדרבה, ירויחו מעט העגלונים המסכנים — קרי הערביים...)

וצריך אני ללמד זנות על מושלנו וזחביב שהוציא את נורתו זו נגד ה"גיי-ביבים", ומאמין אני באמונה שלמה שהוא מתכוון רק לטובתם ולזכותם במצרות. ראשית, רוצה הוא שילכו זוקני' והנשים וכל אחב"י ברגל מנהלת שבעה למער יפו וחזרה כדי לקבל שכר פסיעות בעיה"ק והשנית יודע הוא מסתמא גם את הפסוק העברי, שלמד בלשוננו: "א"י אינה נקנית אלא ב י ס ו ר י ס..."

היוצא לנו מזה, שכל מי עשוינו רוצה לחלל שבת בפרהסיא אין לו "שאנסים" לקבל משרה השומה בממד שלת, "ביתנו הלאומי", והמעשה שהיה בר' הריאבן מחיפה, הלא יוכיח!...

ולבסוף, יתבשרו נא תלמידי ותל-מידותי כי אי"ה בקרוב בימינו אעבר מכית הכרם לגור ברחוב יפו קרוב לחצי-הם מאתב"י. ולו לעצתי ישמעו היו מה-ליפים את היוצרות: היו מושיבים את העגלונים הערבים ב"טרומבילים" ואת השופרים שלנו בעגלות והיה הענין מסתדר מיד לטובת הנהגים דקא והיו מתירים להם בלא שום טענות ומענות ובלא שביתות המתישות את כהם של אחב"י בזכרון משה, מחנת יהודה ובי-חוד בשכונות החוץ כגון: תלפיות, בית הכרם וכיוצא בזה — לעמד ברחבה זו של ערביי בית לחם וחברון, כמו שאמר הראים בלשוננו: "כאלהון יקסבו

הוא, ת אנוד לכם כי לעולם לא אשונה ולא ימ' מגרש הרוסי הסמוך ה פ ח שלי ו. אדריסה שלי אחליף לביו זי מילא, את ה. בקרוב ואולם מכין א' יני כבר ברכת פדיון הפהי היקר, הפהי, קמפורסם והיו דוע של ר' עזמות...